Dosarul nr. 3-59/25 **PIGD 2-25098404-32-3-10072025**

HOTĂRÂRE
În numele Legii
(*Hotărârea motivată a fost redactată integral la data de 18 martie 2026, ca urmare a cererii de solicitare a hotărârii motivate, formulată de reclamantului –Gheorghe Străisteanu la data de 06 februarie 2026*)

05 februarie 2026 **oraşul Hînceşti**

Judecătoria Hînceşti, sediul central, Republica Moldova
Instanţa de judecată compusă din:
Preşedintele şedinţei,
Judecător specializat pentru examinarea
acţiunilor în contencios administrativ Maria Ganganu
Grefier Chira Cristina

În lipsa:
Reclamantului: Străisteanu Gheorghe
Pârâtului: Judecătoria Chişinău

examinând în şedinţă de judecată publică, în procedură contenciosului administrativ, cauza civilă intentată la cererea reclamantului *Străisteanu Gheorghe împotriva Judecătoriei Chişinău, referitor la constatarea încălcării dreptului la informaţie de interes public şi încasarea prejudiciului moral.*

c o n s t a t ă:

La data de 10 iulie 2025, Străisteanu Gheorghe a depus la Judecătoria Chişinău, sediul Rîşcani o cerere de chemare în judecată împotriva Judecătoriei Chişinău privind constatarea încălcării dreptului la informaţie de interes public şi încasarea prejudiciului moral.

Potrivit conţinutului cererii a solicitat reclamantul Străisteanu Gheorghe admiterea acţiunii în contencios administrativ cu emiterea unei hotărâri judecătoreşti potrivit căreia să se dispună: * constatarea încălcării dreptului lui Străisteanu Gheorghe la informaţie de interes public, drept fundamental prevăzut de Constituţia Republicii Moldova şi de Convenţia Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului, încălcare comisă de angajaţii Judecătoriei Chişinău prin refuzul examinării şi furnizării informaţiei formulate în cererea din 19 iunie 2025; * încasarea din contul Judecătoriei

Chişinău în beneficiul lui Străisteanu Gheorghe a sumei în mărime de 5 000 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin încălcarea dreptului fundamental la informaţie de interes public; * aplicarea în privinţa furnizorului de informaţie de interes public Judecătoria Chişinău a sancţiunilor pecuniare sub forma amenzii prevăzute de art. art. 27, 28, 29 din Legea nr. 148 din 09.06.2023 cu privire la accesul la informaţiile de interes public.

Potrivit fişei de repartizare a cererii din 10.07.2025 se confirmă că cererea nominalizată a fost repartizată în mod automat-aleatoriu în procedura judecătorului Marcel Gandrabur.

Prin încheierea Completului specializat pentru examinarea acţiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru nr. 24r-266/25 din 14 august 2025, urmare a examinării chestiunii privind strămutarea cauzei de la Judecătoria Chişinău la o altă instanţă de acelaşi grad, s-a dispus strămutarea de la Judecătoria Chişinău la Judecătoria Hînceşti a cauzei de contencios administrativ, intentate la acţiunea depusă de Străisteanu Gheorghe împotriva Judecătoriei Chişinău privind accesul la informaţiile de interes public.

Astfel, potrivit fişei de repartizare a cererii, la data de 02 septembrie 2025 cauza a fost distribuită în gestiunea judecătorului Dumitru Cherdivara, ulterior, la aceeaşi dată, potrivit fişei de repartizare repetată a cererii, prin intermediul PIGD, cauza nominalizată a fost repartizată, conform competenţei, judecătorului specializat în materie de contencios administrativ din cadrul Judecătoriei Hînceşti, sediul Central – Maria Ganganu.

Potrivit încheierii din 03 septembrie 2025 s-a decis demararea pregătirii pentru dezbateri judiciare, iar părţile şi-au exercitat opţiunile pregătitoare în acest sens.

Conform încheierii din 24 septembrie 2025, s-a dispus scutirea reclamantului Străisteanu Gheorghe de la plata taxei de timbru şi a taxei de stat.

În acest sens, potrivit încheierii instanţei din 27 noiembrie 2025, s-a dispus constatarea ca realizată a pregătirii pricinii pentru dezbateri judiciare, fiind fixată şedinţa de judecată pentru data de 26 ianuarie 2026, ora 09:00.

Argumentele participanţilor la proces:

În motivarea cererii de chemare în judecată înaintată, reclamantul a indicat că la data de 19 iunie 2025 a expediat la adresa electronica „*e-mail: jcc(a)justice.md",* care aparţine Judecătoriei Chişinău, sediul Centru o cerere, în baza Legii nr. 148 din 09 iunie 2023 - Privind accesul la informaţiile de interes public, în care a indicat:

„La data de 12 iunie 2025 Judecătoria Chişinău, sediul Centru, judecător Georgeta Grozav a pronunţat dispozitivul hotărârii judecătoreşti în dosarul *nr. 2c-2171/2023,* SRL „Inima Codrului", administrator *Straisteanu Gheorghe* către întreprinderea Municipală pentru Servicii Locative, sect. Buiucani.

La 18 iunie 2025 a aflat de pe Portalul Naţional al Instanţelor de Judecată, pagina „ *Cereri şi dosare în instanţă* ", că hotărârea din 12 iunie 2025 a fost *contestată* de întreprinderea Municipală pentru Servicii Locative, sect. Buiucani.

Solicită, în termenul stabilit de lege, să fie informat în scris la poşta electronică indicată în prezenta cerere *dacă întreprinderea Municipală pentru Servicii Locative, sect. Buiucani a depus Apel motivat, sau nemotivat împotriva hotărârii din 12 iunie*

2025 şi dacă la cererea de apel este anexată confirmarea despre achitarea taxei de stat de către apelant. ”.

Menţionează reclamantul că cererea din 19 iunie 2025 a fost recepţionată şi înregistrată cu nr. 19644 la 19.06.2025.

Indică că răspuns la cererea din 19 iunie 2025 nu a primit.

La 29 iunie 2025, pentru a evita o acţiune civilă în instanţa de judecată, a expediat în adresa Judecătoriei Chişinău o cerere prealabilă prin care a solicitat, repetat, furnizarea informaţiei formulate în cererea din 19 iunie 2025.

Subliniază că până la data depunerii prezentei cereri de chemare în judecată, 09 iulie 2025, a expirat termenul de 10 zile prevăzut de lege, însă răspuns la cererile din 19 şi 29 iunie 2025 nu a primit, informaţia solicitată nefiindu-i furnizată.

Prin urmare, în corespundere cu prevederile art. 25 din Legea nr. 148 din 09-06-2023 - privind accesul la informaţiile de interes public consideră reclamantul că este în drept să depună prezenta acţiune în instanţa de contencios administrativ.

Referitor la solicitarea privind încasarea prejudiciului moral, ultimul a indicat că prejudiciul moral şi material cauzat este în directă legătură cu acţiunea ilegală a angajaţilor Judecătoriei Chişinău.

Menţionează că este înafara oricăror dubii că angajaţii Judecătoriei Chişinău au acţionat vădit ilegal, ignorând intenţionat prevederile legislaţiei.

Or, prin comportamentul acestora contrar tuturor cerinţelor care obligă persoanele responsabile să respecte întocmai termenii, să examineze petiţia, să răspundă şi să furnizeze informaţia solicitată în termenul stabilit de lege, angajaţii Judecătoriei Chişinău au trecut peste toate limitele legale, iar circumstanţele în care autoritatea publică refuză să acţioneze conform legii, a provocat daune morale irecuperabile.

În calitate de reclamant estimează că mărimea prejudiciului moral cauzat în mărime de 5000 lei care este cu mult mai mică decât mărimea sumelor oferite de Curtea Europeană pentru Drepturile Omului în cauze similare decise împotriva Moldova, este echitabilă, or suferinţele s-au cauzat prin: sentimente de frustrare cauzate de caracterul ilegal al acţiunilor angajaţilor Judecătoriei Chişinău, comise vădit contrar legislaţiei, manifestate prin sentimentul de anxietate, stres, nelinişte, perturbare a vieţii, disconfort şi retrăire, imposibilitatea savurării modului obişnuit de trai, sentimente de incapacitate de a ne bucura în modul cuvenit de garanţiile prescrise de Lege, sentimente de frustrare, nedreptate şi umilinţă, nervi, griji, afectare sufletească.

Totodată, suferinţele au mai fost cauzate prin: suferinţe continue din cauza nenumărate ilegalităţi comise în privinţa acestuia de către angajaţii Judecătoriei Chişinău şi anume prin refuzul examinării cererilor şi refuzul furnizării informaţiei solicitate.

De asemenea, reclamantul invocă că ar fi avut parte de suferinţe psihice şi fizice, dureri, stresuri, nervi, griji, lipsă de la serviciu în timpul examinării cauzei, afectare sufletească şi spirituală, oboseală, dificultăţi, demoralizare, descurajare, „hedonisit - limitarea de a ne bucura de plăcerea vieţii”, de satisfacţii spirituale şi materiale, anxietate cauzată de incertitudinea creată de angajaţii Judecătoriei Chişinău din comportamentul cărora a înţeles că ilegalităţile comise, în viziunea lor, sunt o normă de drept.

Fiind comunicată cererea de chemare în judecată pârâtului, Judecătoria Chişinău, sediul Centru, din partea acestora prin intermediul secţiei evidenţă şi documentare

procesuală a Judecătoriei Hînceşti, sediul Central, la 27 octombrie 2025, a parvenit o referinţă.

În motivarea poziţiei enunţate în referinţă, pârâtul Judecătoria Chişinău, sediul Central, a menţionat că potrivit notei informative a Judecătoriei Chişinău (sediul Central) din 08 octombrie 2025, la 19 iunie 2025, reclamantul Străisteanu Gheorghe a depus cererea înregistrată cu nr.04/1-1.2-19644.

Cererea nominalizată a fost recepţionată contra semnătură la 28 iulie 2025.

Indică că la 28 iulie 2025 prin intermediul poştei electronice reclamantului i-a fost expediat răspunsul prin care a fost informat că avocatul Chilat Nicolae în interesele pârâtului întreprinderea Municipală pentru Serviciile Locative, sect. Buiucani a depus apel nemotivat împotriva hotărârii din 12 iunie 2025, fără anexarea confirmării privind achitarea taxei de stat, răspuns recepţionat de primul la 28 iulie 2025.

Menţionează că în conformitate cu pct.45 din Instrucţiunea cu privire la activitatea de evidenţă şi documentare procesuală în judecătorii şi curţile de apel, aprobată prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 121/11 din 19 martie 2024 modificată prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturi nr.615/37. din 05 noiembrie 2024, cererile părţilor ce ţin de judecarea cauzei respective, după înregistrare, se transmit nu mai târziu de începerea şedinţei de judecată (dacă aceasta vizează mersul şedinţei fixate), contra semnătură, judecătorului sau echipei judecătorului în procedura căruia se află cauza, pentru a fi anexate la dosar. Astfel, indică pârâtul că cererile date se scanează şi se introduc în PIGD (Programul Integrat de Gestionare a Dosarelor) de către grefier, cu excepţia actelor depuse în legătură cu examinarea demersurilor pentru emiterea mandatului judecătoresc, înaintate în temeiul Legii nr.179/2023.

În speţă, în contextul argumentelor reclamantului, reţine pârâtul că informaţia solicitată privind înaintarea cererii de apel motivate ori nemotivate pe marginea hotărârii emise în cadrul unei cauze civile unde primul deţine calitate de reclamant, nu reprezintă informaţii de interes public în sensul legii sus-menţionate.

La caz, informaţia solicitată nu se referă la activitatea instituţiei în domeniul înfăptuirii justiţiei, nu reflectă politici administrative, cheltuieli publice, decizii cu impact general, sau acte cu efecte publice. Obiectul litigiului îl constituie informaţia din dosarul nr.2c-2171/2023 intentat la cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Inima Codrului" către întreprinderea Municipală pentru Servicii Locative sectorul Buiucani, mun. Chişinău privind încasarea prejudiciului material, dobânda de întârziere şi prejudiciul material cauzat de evoluţia indicelui preţurilor de consum (rata inflaţiei).

Prin urmare, consideră pârâtul că informaţia solicitată de Străisteanu Gheorghe nu poate fi încadrată în categoria informaţiilor de interes public. Chiar dacă procesul respectiv este înfăptuit de o instituţie publică (Judecătoria Chişinău), aceasta nu înseamnă automat că toate acte emise şi acţiunile întreprinse sunt de interes public şi cad sub incidenţa Legii nr. 148/2023.

Conchide pârâtul Judecătoria Chişinău, sediul Centru că o informaţie poate fi calificată drept „de interes public" numai dacă prezintă relevanţă pentru comunitate, pentru exercitarea controlului cetăţenesc asupra activităţii autorităţilor sau pentru asigurarea transparenţei decizionale, iar informaţie solicitată nu intră sub incidenţa Legii nr. 148/2023, fiind guvernată de de prevederile Codului de procedură civilă.

Din motivele expuse, conchide că pretenţiile reclamantului cu privire la constatarea încălcării dreptului de acces la informaţie de interes public, exprimată prin

refuzul examinării şi furnizării informaţiei formulată în cererea din 19 iunie 2025 urmează a fi respinse ca fiind neîntemeiate.

Astfel, în cele din urmă, a solicitat pârâtul: Respingerea cererii de chemare în judecată formulată de Străisteanu Gheorghe în ordinea contenciosului administrativ împotriva Judecătoriei Chişinău cu privire la constatarea încălcării dreptului de acces la informaţie şi repararea prejudiciului moral, ca fiind neîntemeiată; Examinarea cauzei în lipsa reprezentantului Judecătoriei Chişinău, cu comunicarea ulterioară a soluţiei adoptate.

Drept urmare, la 11 decembrie 2025, prin intermediul poştei electronice a instanţei, de către reclamantul Străisteanu Gheorghe a fost înaintat un supliment la acţiunea civilă, în care a indicat că referinţa părţii pârâte nu conţine temeiuri legale şi nu combate faptele şi argumentele invocate în cererea de chemare în judecată iniţială.

Mai indică că pârâtul a recunoscut existenţa cererilor, dar nu a emis nici un răspuns în termen legal, astfel încât în referinţa înaintată pârâtul recunoaşte explicită existenţa cererii din 19 iunie 2025, înregistrată cu nr. 19644, absenţa transmiterii unui răspuns către reclamant, depunerea cererii prealabile din 29 iunie 2025 şi lipsa oricărei reacţii a furnizorului de informaţii.

Subsecvent susţine reclamantul că în referinţa înaintată pârâtul susţine greşit că informaţiile solicitate ar constitui „materiale ale dosarului" şi nu ar putea fi furnizate, totodată că accesul la aceste informaţii s-ar supune strict regulilor Codului de procedură civilă, privind accesul la dosar.

Prin urmare, afirmă reclamantul că informaţia privind dacă apelul a fost motivat/nemotivat sau dacă la apel a fost anexată dovada achitării taxei de stat, este informaţie publică, nu material procesual.

Mai mult decât atât, reclamantul indică că pârâtul ar invoca greşit prevederile Codului de procedură civilă, or ultimul nu a solicitat acces la dosar, extrase din dosar sau copii ale actelor procesuale, ci s-a solicitat o simplă confirmare, dacă apelul este motivat şi dacă există „recipisa" privind taxa de stat, informaţii minimale ce ţin de registratura instanţei, nu de conţinutul probator al cauzei.

În final, indică reclamantul că referinţa pârâtului este contrară probelor, contrară legii aplicabile, contrară jurisprudenţei CSJ şi CtEDO, lipsită de temei juridic, neîndreptăţită şi nejustificată.

Totodată, în opinia reclamantului, pârâtul nu ar fi emis un răspuns motivat de refuz, nu a indicat motive de limitare a accesului, nu a invocat vreo cauză justificativă pentru încălcarea termenelor şi nu a contestat faptele esenţiale.

Urmare a cărui fapt, a solicitat reclamantul: respingerea integrală a referinţei pârâtului, Judecătoria Chişinău, ca neîntemeiată în fapt şi în drept; Constatarea încălcării dreptului reclamantului la informaţii de interes public, garantat de Constituţie; obligarea pârâtului la furnizarea informaţiilor solicitate în cererea din 19 iunie 2025; aplicarea amenzii prevăzute la art. 28 lit.e) şi art. 29 din Legea 148/2023; încasarea în beneficiul reclamantului a prejudiciului moral în mărime de 5 000 lei; orice alte măsuri prevăzute de lege pe care instanţa le consideră necesare restabilirii dreptului încălcat.

Subsecvent, la 11 decembrie 2025, de către reclamant, Străisteanu Gheorghe, a fost înaintată prin intermediul poştei electronice a instanţei, cerere privind examinarea cauzei în lipsă.

Urmare a înaintării cererilor privind examinarea cauzei în lipsă, instanţa a dispus petrecerea şedinţei din 26 ianuarie 2026, în lipsa reclamantului şi pârâtului.

Aprecierea judecătorului.

Studiind materialele cauzei şi a dosarului administrativ, judecătorul ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată este neîntemeiată şi urmează a fi respinsă din următoarele considerente:

Conform art. 2 alin. (1) din Codul administrativ, *prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanţilor la raporturile administrative, atribuţiile autorităţilor publice administrative şi ale instanţelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile şi obligaţiile participanţilor în procedura administrativă şi cea de contencios administrativ.*

Potrivit art. 3 din Codul administrativ, *legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept. Conform art. 18 din Codul administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democraţia, garantarea drepturilor şi a libertăţilor persoanelor, precum şi obligaţiile acestora, satisfacerea necesităţilor sociale, realizarea competenţelor autorităţilor publice, funcţionarea lor legală şi în bune condiţii.*

Conform art. 5 din Codul administrativ, *activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale si normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum si a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii si se aplică nemijlocit legea.*

În corespundere cu art. 14 alin. (1) şi (2) din Codul administrativ, actul real este activitatea administrativă de drept public care nu are drept scop o reglementare concretă sau abstractă, ci un rezultat real. *Sunt acte reale, în special, informaţiile, avertizările sau recomandările autorităţilor publice şi acţiunile întreprinse de acestea*. Potrivit alin. (3) din acelaşi articol, în măsura în care prevederile prezentului cod nu conţin reglementări imperative, în privinţa actelor reale se aplică corespunzător dispoziţiile referitoare la actele administrative individuale, dacă acest lucru nu este exclus în baza diferenţelor dintre actul administrativ individual şi actul real.

Totodată, conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia.

Referitor la admisibilitatea acţiunii.

În sensul art. 20 şi art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană poate înainta o acţiune în contencios administrativ, dacă revendică încălcarea prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice a unui drept legitim sau a unei libertăţi stabilită

prin lege. Cu privire la acţiunea în contencios administrativ decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform Codului administrativ.

Instanţa de judecată reţine că admisibilitatea acţiunii în contencios administrativ este condiţionată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice.

Potrivit art. 17 din Codul administrativ, *drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.*

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Instanţa menţionează că la art. 17 se dă noţiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noţiunea ”*revendică încălcarea*” din dispoziţiile normelor art. 189 şi art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual şi se referă la dreptul reclamantului de a înainta acţiunea în contencios administrativ.

Reclamantul are dreptul la înaintarea acţiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce la o examinare în prima facie - circumstanţele din cererea sa, acte, dosar administrativ etc. – probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat.

Noţiunea „revendică încălcarea” nu echivalează cu noţiunea „vătămarea dreptului”. ”Revendicarea încălcării” justifică dreptul reclamantului în sens procesual de a înainta acţiunea în contencios administrativ, iar „vătămarea dreptului” se dovedește prin probaţiune, fiind o problemă de fond.

Astfel, constatarea vătămării dreptului de fiecare dată trebuie să fie un element de fond, altfel, acţiunea trebuie examinată în fond de către instanţa competentă pentru a nu îngrădi accesul la justiţie (art. 6 CEDO, art. 20 Constituţia Republicii Moldova, art. 39 din Codul administrativ).

În conformitate cu art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, cu excepţia cazurilor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ.

Potrivit art. 25 alin. (1) din Legea nr. 148 din 09.06.2023 privind accesul la informaţiile de interes public, *orice persoană care revendică dreptul de acces la informaţiile de interes public poate contesta în instanţa de judecată orice acţiune sau inacţiune a furnizorilor de informaţii prin care s-au încălcat prevederile prezentei legi*.

Conform alin. (2) din acelaşi articol, contestarea acţiunilor sau inacţiunilor furnizorilor de informaţii se realizează prin *depunerea unei acţiuni în contencios administrativ, care se înaintează şi se examinează în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile, cu excepţiile şi completările stabilite de prezenta lege. În partea ce ţine de procedura contenciosului administrativ, toţi furnizorii de informaţii sunt asimilaţi autorităţilor publice.*

În conformitate cu prevederile art. 206 alin.(1) Cod administrativ, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: *a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la*

tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d) ***constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare)****; sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).*

Alin.(2) al aceluiaşi articol, statuează că acţiunea în constatare prezumă existenţa unui interes îndreptăţit pentru constatarea solicitată. Acţiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul îşi poate sau şi-ar putea revendica drepturile printr-o altă acţiune prevăzută la alin. (1), cu excepţia situaţiei când se urmăreşte constatarea nulităţii unui act administrativ individual sau normativ.

Respectiv, analizând normele citate supra, instanţa constată că reclamantul a înaintat o acţiune în constatare, dacă analizăm exclusiv fondul pretenţiei. Totuşi, Instanţa mai reţine şi faptul că, deşi reclamantul a formulat preponderent o cerere de constatare a încălcării dreptului la informaţie, din conţinutul cererii de chemare în judecată rezultă că aceasta are un caracter complex, incluzând şi pretenţii accesorii privind repararea prejudiciului moral şi aplicarea sancţiunilor prevăzute de lege.

Prin urmare, calificarea juridică a acţiunii urmează a fi realizată nu exclusiv prin prisma art. 206 alin. (1) lit. d) Cod administrativ, ci în ansamblul său, ca o acţiune în contencios administrativ prin care se solicită verificarea legalităţii conduitei autorităţii publice sub multiple aspecte, inclusiv constatarea unei eventuale încălcări a dreptului şi repararea consecinţelor acesteia.

Potrivit art. 207 alin.(2) Cod administrativ, Acţiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunţat la acţiune sau şi-a retras acţiunea într-un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept sau că între parţi s-a încheiat o tranzacţie de împăcare; c) la aceeaşi sau la altă instanţă de judecată se examinează o acţiune între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept; d) acţiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sânt întrunite condiţiile prevăzute la art. 208; g) acţiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerinţelor prevăzute la art. 211 alin. (1) şi (2) şi art. 212 alin. (1) şi reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată.

Respectiv, instanţa, analizând condiţiile de inadmisibilitate prevăzute de art. 207 alin. (2) lit. a)–c) Cod administrativ, în raport cu obiectul acţiunii deduse judecăţii, constată că în speţă nu sunt incidente circumstanţele expres prevăzute de legiuitor care ar determina respingerea cererii ca inadmisibilă în această etapă procesuală. Astfel, cererea nu este formulată împotriva unui act care, prin natura sa, ar fi exclus controlului judecătoresc, nu vizează o pretenţie deja soluţionată definitiv printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă şi nici nu rezultă că reclamantul ar urmări exercitarea unui drept procedural în afara cadrului legal stabilit.

În continuare, examinând admisibilitatea acţiunii prin prisma art. 207 alin. (2) lit. d)–f) Cod administrativ, instanţa reţine că reclamantul a optat pentru înaintarea unei acţiuni în constatare, solicitând intervenţia instanţei în vederea verificării existenţei

unei pretinse încălcări a dreptului său de acces la informaţii de interes public. În acest context, devin aplicabile dispoziţiile art. 208 alin. (5) Cod administrativ, potrivit cărora *acţiunea în constatare este admisibilă numai în condiţia în care reclamantul s-a adresat anterior autorităţii publice competente cu o cerere prin care a solicitat constatarea situaţiei juridice sau recunoaşterea dreptului pretins*.

Instanţa constată că această condiţie prealabilă este întrunită în cauza dedusă judecăţii, întrucât din materialele dosarului rezultă că anterior sesizării instanţei reclamantul a formulat o solicitare expresă adresată pârâtului (f.d.19-20), prin care a cerut furnizarea informaţiilor pretinse, ceea ce denotă existenţa unei manifestări procedurale prealabile conforme exigenţelor legale. Cererea iniţială adresată pârâtului, constituie în sine actul juridic prin care reclamantul a pus pârâtul în situaţia de a se pronunţa asupra pretenţiei sale, iar lipsa unui răspuns satisfăcător sau lipsa unui răspuns în termenul legal justifică accesul ulterior la controlul jurisdicţional.

La acest capitol, instanţa subliniază că dispoziţiile art. 209 alin. (3) Cod administrativ prevăd expres că pentru acţiunea în realizare, acţiunea în constatare şi acţiunea de control normativ nu există un termen general de înaintare a acţiunii în contencios administrativ, ceea ce denotă voinţa legiuitorului de a nu limita excesiv accesul persoanei la justiţie în acele situaţii în care se urmăreşte protejarea unui drept subiectiv sau clarificarea unei situaţii juridice continue.

Totodată, în cauza de faţă sunt aplicabile şi normele speciale instituite de Legea nr. 148/2023 privind accesul la informaţiile de interes public, care reglementează distinct modalitatea de exercitare a dreptului de acces la informaţiile de interes public şi mecanismele de protecţie jurisdicţională aferente. Astfel, potrivit art. 19 alin. (1) din legea menţionată, informaţiile de interes public se comunică solicitantului din momentul în care sunt disponibile pentru a fi comunicate, însă nu mai târziu de 10 zile de la data înregistrării cererii, termen care are caracter imperativ şi urmăreşte asigurarea efectivităţii dreptului la informaţie.

În aceeaşi ordine de idei, art. 25 din aceeaşi Lege, stabileşte în mod expres că orice persoană care revendică dreptul de acces la informaţii de interes public poate contesta în instanţa de judecată orice acţiune sau inacţiune a furnizorului de informaţii prin care s-au încălcat prevederile legale incidente. Norma menţionată consacră inclusiv derogarea de la regula procedurii prealabile, precizând că asemenea litigii se înaintează şi se examinează conform regulilor contenciosului administrativ fără obligativitatea respectării procedurii prealabile, cu excepţiile şi completările stabilite de legea specială.

Sub aspectul termenului de sesizare a instanţei, alin. (3) al art. 25 din Lege stabileşte două ipoteze distincte: *în cazul în care furnizorul de informaţii comunică un răspuns, acţiunea se înaintează în termen de 30 de zile de la data comunicării acestuia; iar în situaţia în care furnizorul nu soluţionează cererea în termenul prevăzut de art. 19, acţiunea poate fi introdusă în decursul unui an de la data expirării termenului legal de răspuns*.

Prin urmare, interpretând coroborat normele generale din Codul administrativ şi dispoziţiile speciale ale Legii nr. 148/2023, instanţa reţine că în materia accesului la informaţiile de interes public legiuitorul a instituit un cadru procedural distinct, menit să garanteze celeritatea protecţiei judiciare şi să prevină tergiversarea examinării unor pretenţii ce vizează un drept fundamental derivat din principiul transparenţei activităţii autorităţilor publice.

Raportând aceste exigenţe legale la circumstanţele concrete ale cauzei, instanţa constată că reclamantul a formulat cererea iniţială în sensul Legii nr. 148/2023 la data de 19 iunie 2025, solicitând furnizarea informaţiilor pretinse. Ulterior, la data de 29 iunie 2025, acesta a remis în adresa pârâtului o cerere prealabilă, prin care a reiterat solicitarea sa şi a semnalat lipsa unei reacţii conforme din partea pârâtului Judecătoria Chişinău. Acţiunea în contencios administrativ a fost înregistrată în instanţă la data de 10 iulie 2025, ceea ce demonstrează că sesizarea instanţei s-a realizat în interiorul termenului legal prevăzut de legea specială, nefiind incident vreun motiv de tardivitate.

Referitor la condiţia prevăzută de art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ, instanţa constată existenţa unui interes legitim actual şi personal în promovarea acţiunii. Din conţinutul cererii din 19 iunie 2025, precum şi din cel al cererii prealabile din 29 iunie 2025, rezultă că reclamantul solicită informaţii procesuale referitoare la o cauză aflată în gestiunea Judecătoria Chişinău, în cadrul căreia acesta deţine calitatea procesuală. În asemenea circumstanţe, informaţiile solicitate privesc în mod direct exercitarea drepturilor sale procesuale, ***ceea ce justifică interesul în sensul art. 17 Cod administrativ***.

Interesul reclamantului nu este unul abstract sau eventual, ci derivă nemijlocit din necesitatea de a cunoaşte situaţia procesuală a unei cauze care îl priveşte în mod direct, aspect ce corespunde exigenţelor legale privind existenţa unui folos practic urmărit prin promovarea acţiunii. Or, dreptul de acces la informaţiile referitoare la propria situaţie juridică reprezintă o componentă a dreptului la apărare şi a accesului efectiv la justiţie.

Cu referire la admisibilitatea acţiunii prin prisma art. 207 alin. (2) lit. g) şi h) Cod administrativ, instanţa reţine că din analiza cererii introductive, a înscrisurilor anexate şi a cadrului normativ incident nu rezultă existenţa unor impedimente procedurale sau materiale care ar putea afecta admisibilitatea cererii. Nu s-a constatat existenţa unei hotărâri definitive asupra aceluiaşi obiect şi între aceleaşi părţi, după cum nu sunt incidente restricţii legale speciale care să excludă controlul judiciar al pretenţiilor formulate.

De asemenea, având la bază încheierea Colegiului specializat pentru examinarea acţiunilor în contencios administrativ al Colegiului Civil, comercial şi de Contencios administrativ la Curţii de Apel Centru din 14 august 2025, în detrimentul art.196 Cod administrativ, Judecătoria Hînceşti vine a fi competentă teritorial şi material pentru soluţionarea speţei.

În consecinţă, instanţa concluzionează că acţiunea întruneşte condiţiile de admisibilitate prevăzute de lege, urmând a fi examinată în fond prin prisma argumentelor de fapt şi de drept invocate de părţi.

Aferent temeiniciei acţiunii.

Instanţa de judecată, constată că acţiunea dedusă judecăţii, se bazează pe cererea formulată de reclamantul Străisteanu Gheorghe la 19 iunie 2025(f.d.17-18) în temeiul Legii cu privire la accesul la informaţie, potrivit căreia, solicită să fie informat în scris referitor la faptul dacă în dosarul nr.2c-2171/2023, aflat pe rolul Judecătoriei Chişinău, sediul Centru, a fost depus apel motivat sau nemotivat împotriva hotărârii şi dacă la cererea de apel este anexată confirmarea despre achitarea taxei de stat.

Invocând lipsa unui răspuns din partea Judecătoriei Chişinău, reclamantul a înaintat la 29 iunie 2025, o cerere prealabilă, potrivit căreia, în vederea evitării intentării unui proces în instanţa de judecată, solicită în mod de urgenţă implicarea în vederea examinării cererii din 19 iunie 2025 şi comunicarea informaţiei solicitate (f.d.19-21).

Urmare a acestui fapt, la 10 iulie 2025, reclamantul a înaintat prezenta cererea de chemare în judecată în cadrul Judecătoriei Chişinău, sediul Rîşcani.

La 28 iulie 2025, prin răspunsul nr.2c-2171/2023(f.d.68) la cererea înaintată nr. 04/1-1.2-19644, Judecătoria Chişinău a comunicat reclamantului informaţia solicitată privind depunerea cererii de apel, nu în ultimul rând, informând despre faptul că în perioada 20 iunie 2025-25 iulie 2025 (inclusiv), judecătorul raportor, s-a aflat în concediu de odihnă anual, motiv din care cererea depusă a fost recepţionată la 28 iulie 2025.

Prezentul răspuns a fost recepţionat de reclamant la 28 iulie 2025, pe adresa electronică a ultimului, confirmarea recepţionării fiind anexată la materialele cauzei (f.d.69).

Potrivit prevederilor art. 224 alin.(1) Cod administrativ, examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acţiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum şi o eventuală decizie de soluţionare a cererii prealabile, dacă acestea sânt ilegale şi prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale; b) în baza unei acţiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă şi obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenţiei reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acţiuni în realizare, obligă la acţiune, tolerare sau inacţiune, dacă o astfel de pretenţie a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acţiuni în constatare, constată existenţa sau inexistenţa unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acţiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul; f) respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sânt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)–e).

Conform art. 225 alin.(1) Cod administrativ, instanţa de judecată nu este competentă să se pronunţe asupra oportunităţii unui act administrativ.

Subsecvent, conform alin.(2) al aceluiaşi articol, verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreţionar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar; d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Raportând normele menţionate la circumstanţele concrete ale cauzei, instanţa reţine că la data de 19 iunie 2025 reclamantul a adresat o solicitare către Judecătoria Chişinău, sediul Centru, în calitatea acesteia de operator de informaţii, solicitare expediată prin poşta electronică oficială a instituţiei la ora 11:07, fapt confirmat prin înscrisurile anexate la dosar.

Ulterior, reclamantul a formulat cerere prealabilă la data de 29 iunie 2025, urmărind valorificarea mecanismului procedural prevăzut de legislaţia administrativă pentru contestarea pretinsei inacţiuni administrative.

Din materialele cauzei rezultă că prin răspunsul nr. 2c-2171/2023 din 28 iulie 2025, Judecătoria Chişinău, în persoana judecătorului Georgeta Grozav, care deţine şi calitatea de judecător-raportor în cauza civilă la care se referă informaţiile solicitate, a comunicat reclamantului răspunsul solicitat, indicând totodată că în perioada 20 iunie 2025 – 25 iulie 2025 inclusiv s-a aflat în concediu anual de odihnă, iar solicitarea a fost recepţionată efectiv de grefier la data de 28 iulie 2025.

Prin urmare, instanţa constată că pârâtul nu a manifestat o inacţiune absolută şi nici un refuz explicit de furnizare a informaţiei, ci a oferit un răspuns în contextul în care informaţia solicitată se afla în gestiunea directă a completului de judecată competent şi nu în administrarea curentă a aparatului administrativ al instanţei.

Instanţa subliniază că obiectul solicitării reclamantului privea informaţii strict legate de stadiul procesual al unei cauze civile aflate în examinarea nemijlocită a completului de judecată, şi anume dacă într-un anumit dosar civil fusese depusă o cerere de apel motivată sau nemotivată şi dacă fusese achitată taxa de stat aferentă de către partea apelantă. Deci informaţia solicitată de reclamant, referitoare la stadiul examinării unei cereri de apel într-un dosar concret, ţine de activitatea jurisdicţională a instanţei de judecată şi de circuitul procedural al cauzei. Asemenea informaţii nu constituie simple date administrative aflate la dispoziţia imediată a administraţiei instanţei, ci fac parte din conţinutul procedural al dosarului aflat în gestionarea directă a judecătorului raportor şi a personalului auxiliar aferent completului.

Deşi, în principiu, informaţiile privind activitatea instanţelor pot constitui informaţii de interes public, în sensul Legii nr. 148/2023, în speţă informaţia solicitată are un caracter specific, fiind direct legată de un dosar în care reclamantul deţine calitate procesuală, ceea ce o plasează, preponderent, în sfera garanţiilor procesuale reglementate de legislaţia procedural civilă. În aceste condiţii, instanţa constată că accesul reclamantului la această informaţie este asigurat în principal prin mecanismele procedurale specifice, iar nu exclusiv prin intermediul regimului general al accesului la informaţiile de interes public.

Această împrejurare nu exclude, în sine, aplicabilitatea controlului de legalitate în contencios administrativ asupra conduitei autorităţii publice, însă determină limitele şi intensitatea acestui control.

Prin urmare, instanţa constată că nu poate fi reţinută existenţa unei obligaţii legale specifice de furnizare a informaţiei într-un termen determinat, în sensul invocat de reclamant.

Totodată, din materialele cauzei rezultă că informaţia solicitată a fost ulterior comunicată, iar reclamantul nu a fost lipsit de posibilitatea exercitării drepturilor sale procesuale.

Chiar şi în ipoteza în care s-ar considera aplicabil regimul Legii nr. 148/2023, instanţa reţine că împrejurările cauzei nu relevă o încălcare juridică relevantă, în lipsa demonstrării unei vătămări efective. În atare condiţii, conduita autorităţii publice nu poate fi calificată drept o inacţiune ilegală de natură să justifice admiterea acţiunii.

Relevant în acest context este faptul că, potrivit propriilor afirmaţii ale reclamantului, la data de 12 iunie 2025 în dosarul nr. 2c-2171/2023 fusese deja

pronunţat dispozitivul hotărârii de către judecătorul raportor, în litigiul iniţiat de societatea comercială administrată chiar de reclamant, respectiv SRL „Inima Codrului”, împotriva Întreprinderii Municipale pentru Servicii Locative sect. Buiucani.

În acest context, instanţa reţine că reclamantul avea cunoştinţă directă despre stadiul procedural al dosarului şi despre faptul că, potrivit Codul de procedură civilă, art. 236 alin.(5), lit.b), instanţa este obligată să întocmească hotărârea integrală atunci când participanţii la proces depun cerere de apel în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii.

De asemenea, conform Codul de procedură civilă, art. 236 alin.(6), în asemenea situaţii completul de judecată întocmeşte hotărârea integrală în termen de 45 de zile lucrătoare, ceea ce presupune menţinerea cauzei în procedura exclusivă a judecătorului raportor până la finalizarea redactării şi pregătirii dosarului pentru transmitere instanţei ierarhic superioare.

Prin urmare, la momentul formulării solicitării, 19 iunie 2025, cauza civilă se afla încă în faza procedurală internă de redactare şi eventuală verificare a exercitării căilor de atac, situaţie în care informaţiile solicitate erau cunoscute nemijlocit doar completului de judecată competent.

Din această perspectivă, instanţa apreciază justificată redirecţionarea solicitării către completul de judecată competent, *întrucât administraţia instanţei nu dispunea în mod autonom de toate informaţiile solicitate şi nici nu putea substitui completul în furnizarea unor informaţii direct legate de dosarul aflat în examinare cu statut contestat*.

Totodată, circumstanţa obiectivă invocată de judecătorul raportor, aflarea în concediu anual de odihnă începând cu 20 iunie 2025, constituie un element factual relevant în aprecierea conduitei administrative. Solicitarea fiind expediată la 19 iunie 2025, respectiv cu o zi înainte de intrarea în concediu, rezultă că ***intervalul imediat următor a coincis cu o imposibilitate obiectivă de examinare personală şi formulare a unui răspuns în termen imediat***.

Instanţa apreciază că această împrejurare exclude existenţa unei culpe administrative imputabile pârâtului, cu atât mai mult cu cât ***informaţia solicitată nu se afla în circuitul administrativ general, ci în interiorul dosarului gestionat de completul de judecată***.

Nu în ultimul rând, instanţa apreciază necesar să sublinieze că, raportat la mecanismul procedural reglementat de normele procesual-civile aplicabile, în circumstanţele concrete ale cauzei nu se poate reţine existenţa **unei atingeri efective aduse drepturilor procesuale sau intereselor legitime ale reclamantului prin modalitatea în care pârâtul a gestionat solicitarea de informaţii formulată de acesta.**

În acest sens, instanţa reţine că informaţiile solicitate de reclamant vizau exclusiv aspecte legate de exercitarea căii de atac într-un litigiu civil şi anume existenţa unei eventuale cereri de apel, forma acesteia şi achitarea taxei de stat aferente. Or, asemenea elemente fac parte din mecanismul procedural reglementat expres de Codul de procedură civilă şi urmează o succesiune procedurală clară, în cadrul căreia drepturile participanţilor la proces sunt protejate.

Instanţa relevă că, în eventualitatea depunerii unei cereri de apel de către partea adversă, după întocmirea hotărârii integrale şi remiterea dosarului către instanţa

ierarhic superioară, reclamantul, în calitate de participant la proces, *ar fi beneficiat în mod firesc de toate garanţiile procedurale prevăzute de lege, inclusiv de notificarea corespunzătoare privind exercitarea căii de atac şi remiterea copiei cererii de apel formulate*.

Această obligaţie procedurală derivă din însăşi structura contradictorială a procesului civil, care presupune informarea tuturor participanţilor despre actele procesuale ce pot influenţa poziţia juridică a acestora, astfel încât partea să poată formula obiecţii, explicaţii sau apărări în condiţii de egalitate procedurală.

Prin urmare, chiar presupunând existenţa unei perioade temporare în care reclamantul nu a cunoscut nemijlocit dacă a fost sau nu depus apel, această situaţie nu este aptă să genereze prin ea însăşi o încălcare a unui drept procedural efectiv, întrucât legea instituie suficiente mecanisme ulterioare de informare şi participare procesuală.

Mai mult, instanţa subliniază că aspectul referitor la achitarea taxei de stat aferente cererii de apel nu reprezintă un element care produce în sine consecinţe juridice directe asupra reclamantului la etapa iniţială a depunerii apelului, întrucât verificarea respectării cerinţelor formale privind taxa de stat constituie atribuţia exclusivă a instanţei ierarhic superioare învestite cu examinarea admisibilităţii căii de atac.

În cadrul procedurii de verificare a admisibilităţii apelului, instanţa competentă este cea care examinează dacă cererea de apel întruneşte toate condiţiile legale, inclusiv sub aspectul achitării taxei de stat, regularităţii formale, termenului procedural şi celorlalte cerinţe imperative stabilite de lege.

Astfel, chiar dacă reclamantul a manifestat interes pentru a cunoaşte anticipat dacă taxa de stat a fost sau nu achitată de partea apelantă, această informaţie nu constituie un element de natură să afecteze direct drepturile sale procesuale la acel moment, deoarece soluţionarea unei eventuale neregularităţi aparţine exclusiv instanţei de judecată.

În acest context, lipsa comunicării imediate a informaţiei solicitate nu poate fi echivalată cu o vătămare reală, efectivă şi actuală a dreptului reclamantului, cât timp acesta urma să beneficieze, în mod firesc, de toate garanţiile procedurale odată cu intrarea cauzei în faza procesuală corespunzătoare.

Prin urmare, instanţa ajunge la concluzia că reclamantul nu a fost lipsit de posibilitatea reală de exercitare a drepturilor sale procesuale şi nici nu a fost plasat într-o situaţie de dezavantaj juridic prin conduita pârâtului, în condiţiile în care informaţiile solicitate urmau să fie comunicate în mod legal în cadrul procedurii judiciare ordinare.

În consecinţă, verificând conduita autorităţii publice prin prisma exigenţelor prevăzute de art. 225 alin.(2) Cod administrativ, instanţa constată că pârâtul şi-a exercitat competenţa în limitele legii, a avut în vedere circumstanţele relevante ale cauzei şi a acţionat conform scopului legal al administrării informaţiei solicitate, *fără a rezulta un refuz nejustificat sau o inacţiune ilegală*.

Sub aspectul standardelor europene aplicabile, instanţa reţine că în jurisprudenţa constantă a CtEDO, s-a statuat că accesul la informaţii de interes public poate intra sub protecţia art. 10 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului atunci când informaţia solicitată este necesară pentru exercitarea efectivă a libertăţii de a primi şi comunica informaţii, însă acest drept nu are caracter absolut, statul beneficiind de o anumită marjă de apreciere în organizarea modalităţii concrete de furnizare a informaţiilor.

Astfel, în cauza *Magyar Helsinki Bizottság c. Ungariei*, Curtea a reţinut că autorităţile publice nu pot fi obligate la furnizarea imediată şi necondiţionată a oricărei informaţii, în special atunci când informaţia solicitată presupune identificarea acesteia în cadrul unor proceduri interne sau se află în posesia unui anumit compartiment instituţional competent.

Totodată, în cauza *Kenedi c. Ungariei*, Curtea a subliniat că obligaţia autorităţilor este aceea de a asigura un acces efectiv într-un termen rezonabil, iar aprecierea existenţei unei încălcări depinde de circumstanţele concrete ale cauzei, inclusiv de eventualele impedimente obiective existente la nivel administrativ.

Raportând aceste principii la speţă, instanţa constată că pârâtul a oferit în final un răspuns reclamantului, iar întârzierea survenită a fost justificată prin faptul obiectiv al imposibilităţii temporare de examinare a solicitării de către judecătorul competent, informaţia solicitată aflându-se exclusiv în gestiunea completului de judecată investit cu examinarea cauzei civile.

Prin urmare, nefiind întrunite condiţiile prevăzute de lege pentru anularea conduitei administrative contestate sau pentru obligarea autorităţii la o altă conduită decât cea deja realizată, instanţa ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, în temeiul art. 224 alin.(1) lit.f) Cod administrativ.

Referitor la solicitarea de încasare a prejudiciului.

Instanţa reţine că, prin cererea de chemare în judecată formulată, reclamantul a solicitat nu doar constatarea pretinsei încălcări imputate pârâtului, ci şi repararea prejudiciului moral pretins a fi fost cauzat prin acţiunile sau inacţiunile considerate de acesta contrare exigenţelor legale, solicitând în acest sens încasarea sumei de 5 000 lei cu titlu de despăgubire morală.

Sub acest aspect, instanţa subliniază că, în materia contenciosului administrativ, pretenţia privind repararea prejudiciului moral are *caracter accesoriu şi subsidiar faţă de pretenţia principală dedusă judecăţii, întrucât admiterea unei asemenea cereri este condiţionată în mod necesar de constatarea prealabilă a existenţei unei conduite administrative ilegale, susceptibile să genereze o atingere reală şi efectivă adusă drepturilor sau intereselor legitime ale reclamantului*.

Or, răspunderea patrimonială a autorităţii publice pentru prejudiciul moral presupune întrunirea cumulativă a mai multor condiţii juridice esenţiale, şi anume: *existenţa unei fapte ilicite administrative, existenţa unui prejudiciu nepatrimonial cert, existenţa raportului de cauzalitate dintre conduita autorităţii şi prejudiciul pretins, precum şi existenţa culpei autorităţii publice în producerea acelui prejudiciu*.

În speţă însă, aşa cum instanţa a reţinut anterior în analiza fondului cauzei, că conduita pârâtului nu întruneşte elementele unei ilegalităţi administrative, întrucât autoritatea publică a oferit răspuns solicitării reclamantului, iar circumstanţele întârzierii au fost determinate de existenţa unor împrejurări obiective, independente de voinţa pârâtului, şi anume faptul că informaţiile solicitate se aflau în gestiunea nemijlocită a completului de judecată competent, iar judecătorul raportor se afla în concediu anual de odihnă imediat după data depunerii solicitării.

Prin urmare, în lipsa constatării unei conduite ilicite din partea autorităţii publice, nu poate fi reţinut temeiul juridic necesar pentru angajarea răspunderii civile administrative a acesteia sub aspectul reparării prejudiciului moral.

Totodată, instanţa reţine că simpla invocare de către reclamant a unei stări de nemulţumire, disconfort psihologic sau percepţie subiectivă asupra conduitei autorităţii nu este suficientă, prin ea însăşi, pentru a fundamenta acordarea unor despăgubiri morale, fiind necesară demonstrarea unei atingeri efective, reale şi concrete aduse sferei personale nepatrimoniale a reclamantului.

În prezenta cauză, reclamantul nu a prezentat elemente probatorii suficiente care să permită instanţei să constate existenţa unei suferinţe morale distincte, de o anumită intensitate, cauzate nemijlocit de conduita pârâtului, iar simpla formulare a unei pretenţii pecuniare într-un cuantum determinat nu exonerează partea de obligaţia de a demonstra existenţa şi întinderea prejudiciului pretins.

Mai mult, instanţa subliniază că pretenţia privind prejudiciul moral urmează soarta juridică a solicitării principale a cererii, iar în situaţia în care solicitarea principală este respinsă ca neîntemeiată, nu poate fi admisă în mod autonom solicitarea privind încasarea prejudiciului moral.

Astfel, în cauza *Buzescu c. României*, Curtea a reţinut că simpla nemulţumire subiectivă a persoanei nu este suficientă pentru acordarea despăgubirilor morale în lipsa demonstrării unei atingeri reale aduse drepturilor sale.

De asemenea, în cauza *Kudla c. Poloniei*, Curtea a subliniat că prejudiciul moral trebuie să rezulte din consecinţe concrete ale conduitei autorităţii şi nu poate fi prezumat automat prin simpla invocare a unei pretinse încălcări.

Respectiv, caracterul subsidiar al cererii privind repararea prejudiciului moral, coroborat cu concluzia instanţei privind legalitatea conduitei administrative contestate şi lipsa constatării unei încălcări a drepturilor reclamantului, determină necesitatea respingerii acestei pretenţii privind încasarea prejudiciului moral în sumă de 5 000 lei, ca fiind neîntemeiată.

Cu referire la pretenţia reclamantului referitoare la aplicarea în privinţa furnizorului de informaţie de interes public Judecătoria Chişinău a sancţiunilor pecuniare sub forma amenzii prevăzute de art. art. 27, 28, 29 din Legea nr. 148 din 09.06.2023 cu privire la accesul la informaţiile de interes public – instanţa o apreciază ca fiind neîntemeiată.

Or, în speţă, potrivit argumentelor reflectate supra s-a constatat lipsa unor circumstanţe obiective menite să afecteze dreptul legitim al reclamantului prin răspunsul Judecătoriei Chişinău din 28 iulie 2025. Or, instanţa a explicat de ce, reacţia oferită de pârât a constituit o operaţiune procesuală civilă, şi de ce aceasta nu generează consecinţe juridice în limitele Legii nr. 148 din 09.06.2023. Sau, pentru a institui o sancţiune în sensul art. 27 din Legea nr: 148/2023 Legiuitorul a impus condiţii clare în ordinea art. 28 potrivit căreia „Constituie încălcări ale legislaţiei privind accesul la informaţiile de interes public, pasibile de sancţiune pecuniară, următoarele fapte: a) ne publicarea informaţiilor de interes public prevăzute la art. 10; b) comunicarea incompletă a informaţiilor de interes public; c) solicitarea unor plăţi ilegale pentru comunicarea informaţiilor de interes public; d) respingerea sau readresarea neîntemeiată a cererii; e) refuzul neîntemeiat de a comunica informaţiile de interes public.” Deci, norma art. 29 din Legea evocată supra stabileşte aplicarea amenzii

exclusiv pentru încălcările constatate la art. 28. Astfel, pentru a admite instituirea unei răspunderi în sensul solicitat de reclamant, instanţa urmează să constate întâii de toate caracterul de interes public al informaţiei solicitate de reclamant, şi ulterior culpa pârâtului reglementată de art. 28 din Legea nr: 148/2023.

Instanţa reţine că, prin argumentele aduse în sensul necesităţii de respingere a pretenţiei iniţiale a fost stabilit regimul juridic al caracterului informaţiei din cererea depusă de Străisteanu Gheorghe la 19.06.2025 şi respectiv 29.06.2025, iar situaţii incidente art. 28 din Legea nr: 148/2023 care ar atrage aplicarea art. 29 al Legii evocate supra nu sunt caracteristice speţei, fapt ce impune necesitatea de a respinge pretenţia reclamantului şi în această latură.

În conformitate cu prevederile art. 219, art.224 alin. (1) lit. f) Cod administrativ, art. 225 -226, 232 Cod administrativ, instanţa de judecată –

H O T Ă R Ă Ş T E:

Cererea reclamantului *Străisteanu Gheorghe împotriva Judecătoriei Chişinău, referitor la constatarea încălcării dreptului la informaţie de interes public şi încasarea prejudiciului moral* – **se respinge ca neîntemeiată.**

Se explică părţilor că instanţa de judecată va întocmi hotărârea integrală dacă participanţii la proces, în termen de 15 zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, solicită în mod expres acest lucru. Termenul de 15 zile este un termen de decădere.

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 de zile, de la data pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Hînceşti, sediul Central. Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

Judecătorul Judecătoriei Hînceşti
sediul Central **Maria Ganganu**